

Hoofdstuk 23

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens bang? Nu, om bang te zijn, daar hoef je beslist geen kind voor te zijn. Ook grote mensen zijn wel eens bang. En sommige grote volwassen mensen zijn zelfs hun hele leven lang doodsbenauwd. Alleen, ze laten het niet merken. Ze durven er niet voor uit te komen. Als een ander ziet dat je bang bent, nu dan schaam je je toch als volwassen mens!

Kennen jullie de uitdrukking: Die man of vrouw heeft een grote mond, maar een heel klein hartje?

Nu, die 'schreeuwers' met hun grote mond, overschreeuwen vaak hun eigen bangheid. Mensen met heel stoer gedrag en vaak ook nog met een heel grote mond, zijn vaak erg onzeker....

Bang zijn. Dat zijn de leerlingen van Jezus in onderstaand verhaal ook.

Hoofdstuk 23 - De storm

Marcus 4 : 35 - 41

Die heel lange dag had de Here Jezus in de brandende zon op het schip gezeten om de mensen te leren. En toen de mensen naar huis gingen had Jezus nog met zijn leerlingen gepraat. Toen Jezus eindelijk stopte, kon hij niet meer. Zo moe was hij, zo dodelijk vermoeid dat hij er zelfs tegenop zag om naar huis te gaan. Op diezelfde harde bank waar hij al de hele dag op gezeten had, ging hij zitten om uit te rusten.

‘We varen met de boot naar de andere kant van het meer,’ zei Jezus tegen zijn discipelen, ‘en daar blijven we een paar dagen. Ik heb rust nodig en wanneer we hier blijven komen er morgen weer veel mensen.’

Jezus ging op een kussen liggen dat daar lag en viel vrijwel gelijk in een diepe slaap.

De leerlingen maakten alles klaar voor de overtocht, Ze waren blij dat hun meester nu toch eindelijk rust nam. Ja, Jezus had het veel te druk met al die mensen die met hun zieken zelfs voor dag en dauw op stap gingen om naar hem toe te gaan. En dat ging elke dag zo maar door tot laat in de avond.

Dan was het aan de andere kant van het meer toch beter waar geen Israëlieten woonden en de mensen hem niet kenden. Maar misschien ging Jezus niet eens naar de dorpen en steden, maar bleef hij in het open veld om tot rust te komen of ging hij naar het stille heuvelland.

Toen ze de twee smalle vissersboten vaarklaar hadden gemaakt staken ze van wal. Eerder, toen ze nog met hun bootjes visten, waren ze gewend om tijdens het roeien te zingen. Het roeide nooit beter dan op de maat van een vrolijk lied.

Maar dat kon nu niet. Ze zouden niet graag willen dat zij Jezus wakker zouden

maken. Hij moest wel erg moe zijn dat hij nu nog in de avond naar de andere kant van het meer wilde gaan.

In de nacht en in de vroege ochtend was het altijd windstil, maar in de late avond kon er in deze tijd van het jaar zo maar een storm opsteken. Van te voren merkte je daar niets van. De stormwind viel zo maar, ja totaal onverwachts, van de bergen af naar beneden. Maar misschien had Jezus hierover wel niet nagedacht. Hij was afkomstig uit Nazareth, uit het heuvelland. Hij was niet zoals Simon en de anderen opgegroeid aan de waterkant, aan de oever van het meer. Gelukkig hoefden ze zich geen zorgen te maken. Met Jezus aan boord kon hen geen onheil treffen.

En zo roeiden de leerlingen van Jezus verder, al verder het oosten in, al meer bij de veilige oever vandaan. Nog nooit hadden ze zich zo veilig gevoeld op het rimpelloze water als op deze late avond, nu de Zoon van God bij hen op het voorste schip lag te slapen.

En toen ineens, terwijl ze even rust namen en de riemen stil boven het water hingen, hoorden ze hoog in de lucht het fluiten van de wind. Nog was het hier op het water stil, maar dat zou niet lang meer duren. Bang pakten ze weer de riemen en uit alle macht begonnen ze te roeien. De ranke bootjes schoten door het water. Maar ze wisten dat ze nooit op tijd de veilige overkant zouden kunnen bereiken.

Ze waren inderdaad midden op het meer toen de storm losbarstte. Een storm zo hevig als ze nog nooit eerder meegemaakt hadden. De wind huilde door de touwen en de eerste hoge golven sloegen over de rand van het schip. Als de harde wind niet snel minder erg zou worden, dan zouden de beide bootjes heel vlug vol water lopen en dan zou niemand van hen ooit weer vaste grond onder hun voeten krijgen. Dan zou niemand van hen deze erge storm overleven... Maar dat kon toch niet... Jezus was er immers ook nog! Maar, Jezus sliep rustig dwars door het lawaai van de storm heen!... Jezus kon alles, hij kon hen redden, zelfs al zou het schip vergaan in deze storm...

Het noodweer werd erger. De golven werden steeds hoger en hoger en al meer slingerden de scheepjes op en neer in het woedende water. Al harder loeide de harde wind.

Dat Jezus nu nog kon slapen! Voelde hij dan niet dat zijn kleren helemaal nat werden door het water dat binnenboord kwam? Wist hij dan niet dat zijn leerlingen in gevaar waren? Dat ze allemaal zouden verdrinken als hij maar door bleef slapen en hen niet zou redden?

En op dat moment raakten de discipelen van Jezus in paniek. Heel bang kropen ze naar hem toe en maakten hem wakker: 'Heer, weet u niet hoe erg het stormt? Red ons of we verdrinken allemaal.'

De Here Jezus, die niet wakker werd van het gebulder van de harde wind en het bruisen van de aankomen rollende golven, hoorde hen direct. Wakker geworden keek hij zijn leerlingen verwijtend aan. Waren ze nu echt bang terwijl hij zo dichtbij hen was? Wisten ze nu nog steeds niet dat hij hen kon bewaren in alle nood, zelfs terwijl hij sliep?

‘Waar is jullie geloof?’ vroeg hij. ‘Waarom zijn jullie zo bang?’

Maar direct daarna toen Jezus bemerkte in wat voor een storm zij verkeerden, greep hij zich vast aan een stuk touw en probeerde te gaan staan.

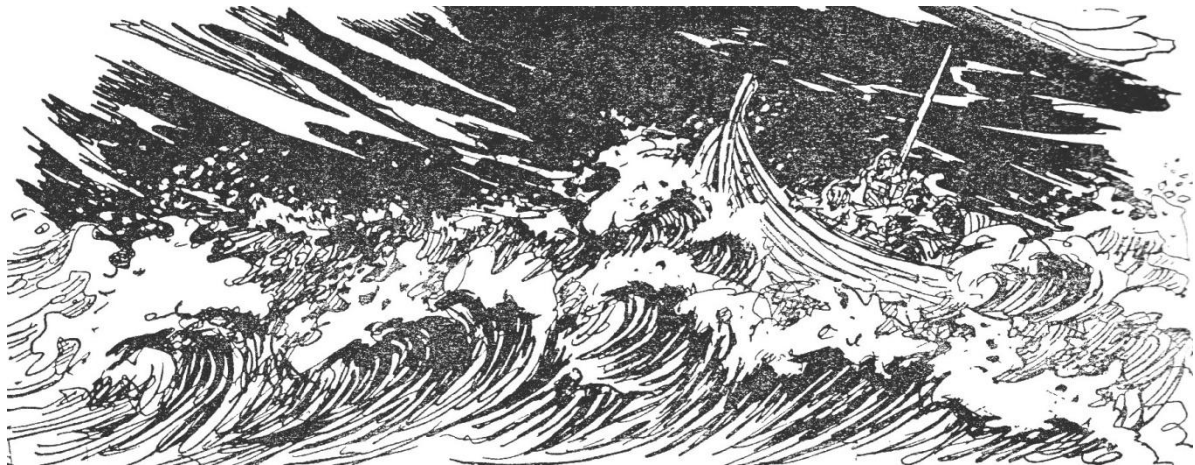
Nog was hij moe, erg moe zelfs. Maar nu zijn Vader in de Hemel werk voor hem had te doen voelde hij zijn dodelijke vermoeidheid niet meer.

Jezus begreep dat dit niet een gewone storm was zoals er in de voornacht veel vaker voorkwam. Nee, deze storm was het werk van de satan, de duivel in eigen persoon die hem wilde doden terwijl hij lag te slapen. Hoog en rechtop stond Jezus daar op het achterschip. Woedend keek hij naar de hoge golven keek.

Die golven waren een leger van satan dat op hem af stormde om hem dood te maken. Maar ook nu zou zijn oude vijand, de duivel het niet winnen.

En terwijl Jezus zijn hand uitstak naar de onstuimige golven zei hij slechts één woord dat ‘**Zwijg, wees stil**’ betekende. De discipelen hoorden aan zijn stem hoe kwaad Jezus was.

Jezus had het nauwelijks gezegd of de wind ging liggen en de hoge golven verdwenen. Het meer dat zojuist nog spookachtig te keer ging, was nu weer zo glad als een spiegel. De twee scheepjes gleden weer door het stille water alsof er geen storm was geweest.

‘Red ons Heer Jezus of wij vergaan!’

En weer waren de leerlingen van Jezus bang. Nee, nu niet meer voor het water en de dreigende verdrinkingsdood. Ze waren gewoon bang voor de macht van Jezus. Ze wisten al lang dat Jezus grote wonderen kon doen. Ja, dat hij alle ziekten kon genezen en zelfs sterker was dan de dood. Maar nooit hadden ze ook maar vermoed dat zelfs de wind en de golven hem gehoorzaam waren.

Als ervaren vissers kenden ze dit meer heel goed en wisten ze van plotseling opstekende stormen. Maar wat hier gebeurde hadden ze nog nooit eerder meegemaakt. Op het woord van Jezus: 'Zwijg, wees stil!' was het volkomen stil geworden.

En dat terwijl bij alle eerdere stormen die deze vissers meegemaakt hadden het meer nog urenlang in een onrustige deining bleef voortbewegen. Jezus had ook de macht over natuurkrachten....

En met zo'n MEESTER aan boord waren zij nu samen in dit kleine ranke bootje. O, Jezus wist alles. Ook hun angst en ongeloof. Waar o waar konden ze zich verstoppen voor zijn alziende ogen?

Alle mannen zochten hun plekje weer op en wilden weer beginnen te roeien. Niemand durfde ook maar een woord te zeggen. Ze schaamden zich.

Toen nam Jezus het woord en bestrafte hen nog een keer om hun ongeloof. Maar aan zijn stem hoorden ze dat Jezus niet boos meer op hen was en dat hij hen vergeven had. Zwijgend en met een dankbaar hart begonnen ze te roeien.

Op de harde houten bank en liggend op een kussen sliep Jezus weer verder.

'Waarom zijn jullie zo bang?'